

Ο σεβασμός και η προστασία του ανθρώπινου προσώπου (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Όπως είδαμε και παραπάνω ο άνθρωπος υφίσταται και θεωρείται πάντα σφαιρικά και μάλιστα όχι αθροιστικά αλλά προσωπικά. Δηλαδή ο άνθρωπος δεν αποτελεί ένα συνονθύλευμα ουσιών και στοιχείων (λ.χ ψυχής και σώματος), αλλά μοναδικό πρόσωπο και προσωπική υπόσταση ψυχής και σώματος.

Το σώμα και η ψυχή του ανθρώπου δεν είναι ιδιοϋπόστατες άλλα ενυπόστατες πραγματικότητες. Δηλαδή το σώμα και η ψυχή δεν υπάρχουν και δεν νοούνται από μόνα τους, έξω και πριν από τα πρόσωπα (υποστάσεις) των ανθρώπων, διότι δεν έχουν δική τους υπόσταση. Η Ψυχή και το σώμα υπάρχουν μόνο μέσα από τα πρόσωπα των ανθρώπων ως προσωπικές πραγματικότητες και διαστάσεις των προσώπων.^[1]

Στην βάση αυτή το πρώτο μέλημα της Εκκλησίας είναι ο σεβασμός και η

προστασία του ανθρώπινου προσώπου ως κατ' εξοχήν γνωρίσματος της ανθρώπινης ύπαρξης του ανθρωπίνου προσώπου.^[2] Το πρόσωπο δεν είναι άτομο. Το άτομο νοείται ως μονάδα απομονωμένη καθ' αυτήν. Το πρόσωπο είναι μια ταυτότητα, μια ιδιαιτερότητα, που προέρχεται από τη σχέση με άλλους. «Το μυστικό του προσώπου είναι η ελεύθερη σχέση προς τον άλλον και η έμπρακτη αναγνώριση της διαφορετικότητας του στην αγαπητική σχέση με τον άλλο. Η σχέση αυτή δεν αποτελεί πολυτέλεια για το πρόσωπο, αλλά αναγκαίο όρο για να είναι κάποιος πρόσωπο, μοναδική και ανεπανάληπτη, ελεύθερη ύπαρξη και ταυτότητα».^[3] Το πρόσωπο δεν είναι δυνατόν να ζήσει μόνο του.

Σύμφωνα με την ορθόδοξη παράδοση η προέλευση του ανθρώπου και κάθε δημιουργήματος ξεχωριστά - η Δημιουργία ως Δημιουργία- προέρχονται από το απόλυτο μηδέν της ύπαρξης «εξ ούκ όντων» και με μόνη αιτία ύπαρξης την ελεύθερη αγάπη του Θεού που τα καλεί.^[4] Αυτή «η προέλευση και η προοπτική της υπάρξεως και της ζωής του ανθρώπου αποκαλύπτουν την ιερότητα του. Και η αναγνώριση της ιερότητας του ανθρώπου αποτελεί την προϋπόθεση για το σεβασμό της ζωής και της υπάρξεως της».^[5]

^[1] Κ. Αγόρα. «Περί Κόσμου, Ανθρώπου και Ιστορίας», στο συλλογικό τόμο *Πίστη και Βίωμα της Ορθοδοξίας*, Πάτρα 2002 ΕΑΠ, σελ.:123

^[2] π. Εμμανουήλ Αντωννάκης, *Βιοηθική Ζητήματα Κλινικής Ηθικής, Οι θέσεις της Εκκλησίας σχετικά με το νομικό πλαίσιο*, Αθήνα 2009, εκδόσεις Γρηγόρη, σελ.: 91

^[3] Κ. Αγόρα, «Ηθική και Βιοηθική», στο συλλογικό τόμο *Πίστη και Βίωμα της Ορθοδοξίας*, Πάτρα 2002 ΕΑΠ, σελ.:316

^[4] Κ. Αγόρα, «Περί Κόσμου, Ανθρώπου και Ιστορίας», στο συλλογικό τόμο *Πίστη και Βίωμα της Ορθοδοξίας*, Πάτρα 2002 ΕΑΠ, σελ.:107

^[5] Γ. Μαντζαρίδη, *Χριστιανική Ηθική Ι*, Θεσσαλονίκη 2006, εκδόσεις Πουρναρά σελ.:413

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)